

Приредио: Здравко Мићановић

ПРОФ. БОРИСЛАВ ЛИКИЋ

Рођен је у Затону код Дубровника 1932. године, после чега живи у Сарајеву, где је и матурирао 1951. године Уписао је Академију примењених уметности у Београду, 1952. године, а дипломирао 1957. Студирао код М. Зламалика, В. Грдана, П. Васића. Специјални течај завршио 1960. године. Краће време студирао у Варшави, на Академији лепих уметности код Хенрика Томашевског, 1964. године. Члан је професионалних удружења ликовних уметника Србије, УЛУС-а од 1961. године, а УЛУПУДС-а од 1964. године. Редовни професор у пензији Факултета примењених уметности у Београду. Био је хонорарни професор на Факултету ликовних уметности на Цетињу 1994–1999. године на предмету Графичке комуникације. Формирао је два предмета на Универзитету СЛОБОМИР, у Бијељини и Добоју на Факултету за дизајн, где ради од 2004. до 2007. године.

Бавио се сликарством и графичким дизајном.

Студијска путовања: Италија, Француска, Пољска, Шпанија, Мађарска и Грчка.

Радови му се налазе у Музеју плаката у Варшави (Виланов), Музеју примењене уметности у Београду, Народној библиотеци Србије, Конгресној библиотеци у Вашингтону, а слике у приватним колекцијама у Београду, Новом Саду, Нишу, Лесковцу, Сарајеву, Бљељини, Требињу, Загребу, Сплиту, Подгорици, Монтреалу, Торонту, Њујорку, Штокхолму, Кувајту, Мерану, Риму и др.

Излагао на око осамдесет колективних изложби у земљи и иностранству, од којих су важније: Октобарски салон 1963–1972, Мајске изложбе и др. Међународни бијенале плаката, и друге. Учествовао на колективним изложбама југословенске уметности у градовима: Москва, Лењинград, Минск, Варшава, Праг, Штутгарт, Брауншвајг, Оклахома Сити Пекинг, Ханџуо, Пјонгјанг, Ханој, Алжир, Букурешт, Тел Авив, Токио, Рим, Барселона и др.

Добитник је прве награде за графику, на првом Салону примењених уметности.

Добитник је десет награда за плакат на јавним конкурсима.

Самостално излагао: Београд 1966, 1970, 1983, 1991, 1993, 2001, Лесковац 1983, Бијељина 2002, Мерано 1990.

Повремено је објављивао текстове о плакату за каталоге изложби плаката, новине, часописе...

Био је сарадник на предговору монографије „Београдски политички плакат 1944–1974“.





Плакат и тренд Боривоја Ликића

Ликић је тиха и повучена личност, без наметања и упадљивих гестова којима се каткад истичу почетници, убеђени у своју велику мисију у уметности. Ни трага од таквог става код Ликића, него само преданост и удубљивање, било да је у питању цртање које смо званично називали **аналитичким**, или теорија форме, нови предмет који је дуго времена био предаван само у нашој академији. Учење Ликића се и ту истицало темељношћу.

Ликићево дело се развијало у јасно одвојеним циклусима који приказују не само дубину његовог сазнавања него и ширину, распон професионалних техничких могућности, чија је основна особина разноврсност.

...Ту се нагомилало знање и искуство, такорећи неосетно и непрекидно, у коме се удружују у сасвим одређеном стилском јединству ликовни и сликарски резултати упоредо са остварењима на пољу примењене графикае.

Павле Васић

Графички дизајн Боре Ликића

Ова контролисана и избалансирана целина је манифестација тежње да се открију могућности директног визуелног говора апстрактних графичких елемената. Илустративност се губи и успоставља се нов, равноправан однос између пластичног организма плаката и његове поруке...

Циљ испитивања је ослобађање форме од њене сложене ликовности и историјско-садржајног контекста, чиме се она преводи у графички знак. Њено универзално симболичко значење је истовремено и надисторијско. Аналитичко-синтетичко истраживање Боро је назвао плакат-тренд.

Мирјана Вајдић

Плакат „1. Мај“

Опус професора Боре Ликића у својој разноликости, паралелно везан за примењену и ликовну уметност, највидљивији је у обласатима плаката и сликарства. Ликић сликарство, нешто касније и плакат има у фокусу интересовања од доласка на Факултет примењених уметности, већ као студент, онда демонстратор, па асистент, и најдуже, професор предмета Плакат.

Током шездесетих и седамдесетих година Ликић реализује у континуитету највећи број плаката, који настају или као конкретне наруџбе или су рађени за конкурсе које тада по правилу организују градске или републичке друштвено-политичке организације и институције у областима политике и културе. Конкурсни плакати су настајали поводом државних празника, конгреса, и других друштвено-политичких манифестација. Плакатима су обележавани и значајни јубилеји, пре свега везани за НОБ-у, и најчешће

су били пригодног карактера. Рад на овим плакатима је подразумевао поштовање одређеног идеолошког и политичког диктата, и, наравно, примену успостављеног система знаковно-симболичких обележја.

Плакат за 1. Мај, Међународни празник рада, из 1966. године, припада плакатима којима су се традиционално обележавали званични државни празници. У радној биографији професора Ликића налазимо и податак да је тај плакат, 1966. године, освојио прво место на јавном конкурс.

Задржавајући се на цвету, најчешћем мотиву плаката у обележавању најзначајнијег радничког празника, Ликић укључује технику колажа. Усредсређујући се на (ликовну) форму као носиоца значења пажњу посматрача измешта из очекиваног; градњом а не илустровањем цвета. Ликићев плакат је ослобођен идеолошког „инвентара“, партијских и државних симбола: заставе, петокраке, српа и чекића, незаобилазних на политичким плакатима послератног периода. Искључивање стандардне идеолошке иконографије, а онда и сам ликовни поступак заснован на актуелним ликовним тенденцијама, што је подразумевало недељивост поруке од форме, сврставају овај плакат у вредне примере плаката тог периода.

Здравко Мићановић

Немир, потрага и нада

Постоје уметници који промичу покрај нас тихо и ненаметљиво да тек покојом ријетком изложбом подсјете на своју потпуну преданост сликарству. Такав је и Боро Ликић...

Мјера као особина карактера. Ту нема ичег што понесе на први поглед. Тек тишина у осами...

Не тешка барокна драма, свјетло-тамно, већ ублажени стилизовани сукоб. Увијек исти и у истом омјеру...

Огњен Радуловић

„...Зато, при првом сусрету с Ликићевим делом иоле обучени посматрач прво уочава несвакидашњу те стога веома упадљиву моћ убедљивог ликовног исказивања ствари и појава. Ваља истаћи да је речено обезвређивање вештине сушта супротност „уметничкој слободи“ којом се оно обично правда. Напротив, управо је величина вештине сразмерна расположивој слободи. Што је већа вештина изражавања - то су већи или виши хоризонти могућности провођења осећајног и мишљеног у видљиво. И обратно...“

Драгош Калајић